

Глава перша

МАПА ОСТРОВА

Мапа острова Скаженого Патріка дійсно виглядала як справжня.

Але ж Дженіфір Котес ніколи не бачила морських мап. Ні справжніх, ні підроблених. На думку її обох тіточок, шляхетні кішечки повинні вміти співати, танцювати та пристойно поводитися. Ну ще — знати кілька мов. І ніколи в будинку тіточок Кетрін не викладали такої науки, як «пошук скарбів за мапою».

— А що то була за книга, Джонні? Ну, та, в якій ти знайшов цю мапу?

— Так... Спогади одного пірата. Капітан Тич, чула про такого? Ні? Дивно! Видатний пірат! Я знайшов його книгу в домашній бібліотеці. Таскав уночі з полиці, читав з ліхтариком під ліжком, доки сторінки не розсипалися. Ніхто й не знав...

— А потім?

— Потім?.. — Джонні хитро примружився і розсміявся. — Всипали мені по перше число і зачинили у шафі...

— Тебе?!

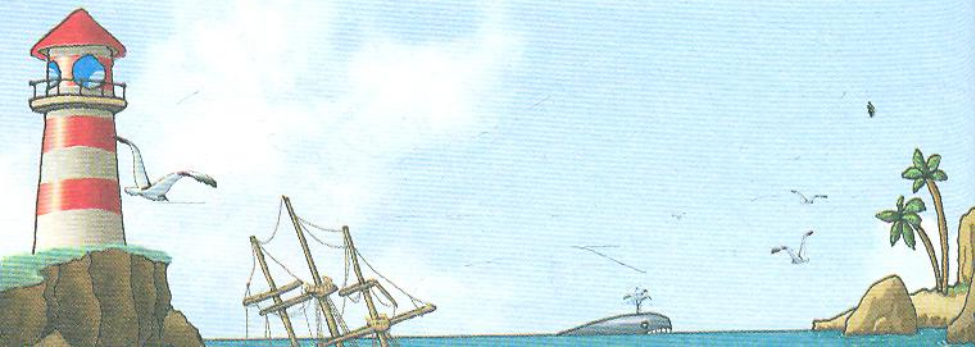
— Книгу!!!

— І ти пішов у море, — закінчила мала за приятеля. — Адже так, Джонні? Ти, як і я, втік із дому?..

— Давай не будемо про це, добре? Забудь. Я нічого тобі не казав.

— Але твої батьки — хіба вони не тужать за тобою? — не відступала Джен. — А ти не скучив за ними?

Сама Дженіфір дуже тужила за батьком. Ще відчора вона набиралася хоробрості, щоб відда-

ти перший і найважливіший у її житті наказ: змінити курс корабля, повернутися до острова Святої Гієни і забрати Флінта Котеса на борт. Хіба ж вона втекла б із дому, якби не вирішила знайти батька? Якби не була безталанною сиротою? Якби не мріяла зустріти того, кому зможе довіряти і хто любитиме її? Мабуть, ні.

— ...Невже ти зовсім-зовсім не хочеш до них повернутися?

— Ти не розумієш! Не можна повернутися зараз! — розлючено тупнув Джонні. — Коли великі воїни йдуть у дорогу, їх очікують «зі щитом або на щиті». Це означає — вони мають «перемогти або померти». Так і я. Здобуду перемогу або помру!

Однією лапою він вихопив з-за пояса кинджал, другою — підняв у повітря уявний щит.

— Ой, Джонні, — благально прошепотіла мала, — тобі зовсім-зовсім не треба помирати!

— І не збираюсь. Я повернуся додому, але тільки тоді, коли стану капітаном. Увійду в рідний порт на своєму кораблі!

— Велетенські прапори, — мрійливо підхопила Джен, — чорні чи білі, ні, краще якісь

яскраві — вогняно-червоні, небесно-блакитні або нехай навіть золоті — будуть виднітися далеко з берега.

— Так, золоті — гарні, — сказав Джонні. — Тому нехай вітрила в нього теж будуть золотими! І геть усі: мої батьки і брати, і сестри, друзі та вороги, — вибіжать зустрічати незвичайне судно!

Цієї миті друзям здалося, що на обрії з'явився таємничий корабель з палаючими вітрилами. Вітер полоскав і тріпав їх, а світанкове сонце гаяло по полотнищах яскраві спалахи, утворюючи навколо корабля щось подібне до ореолу.

Дзвін склянки пролунав над «Нічним кошмаром», сповіщаючи про час, коли команда має зібратися на палубі. Видіння зникло. А в голові у малої визрів новий, ризикований, але дуже привабливий план.

Так, вона неодмінно повернеться за батьком. Але теж «зі щитом»! Авжеж! Як вона раніше не здогадалася? Вона сама знайде скарб! Візьме на

